स विषीदति चीत्कारात्ताडितो गर्दभो यथा ॥

VII.

अस्त्युत्तरापथे ऽर्बुदशिखरनाम्नि पर्वते महाविक्रमो नाम सिंहः। तस्य पर्वतकन्दरमधिशयानस्य केसराग्रं मूषिकः कश्चिच्छिनत्ति। स सिंहः केसराग्रं लूनं बुद्ध्वा कुपितो विवरान्तर्गतं
5 मूषिकमलभमानो ऽचिन्तयत्। किं विधेयमत्र। भवतु। एवं श्रूयते। क्षुद्रशत्रुर्भवेद्यस्तु विक्रमान्न स नम्यते।

तं निहन्तुं पुरस्कार्यः सदृशस्तस्य सैनिकः ॥

इत्यालोच्य तेन ग्रामं गत्वा दधिकर्णनामा बिडालो मांसाद्याहारेण संतोष्य प्रयत्नादानीय स्वकन्दरे धृतः। ततस्तद्भया-
10 न्मूषिको बहिर्न निःसरति। तेनासौ सिंहो ऽक्षतकेसरः सुखं स्वपिति। मूषिकशब्दं यदा यदा शृणोति तदा तदा सविशेषं तं बिडालं मांसाहारदानेन संवर्धयति। अथैकदा स मूषिकः क्षुधा पीडितो बहिः संचरंस्तेन मार्जारेण प्राप्तो व्यापादितः खादितश्च। अनन्तरं स सिंहो यदा कदा चिदपि मूषिकशब्दं
15 न शुश्राव तदोपयोगाभावात्तस्य बिडालस्याहारदाने मन्दादरो बभूव। अतो ऽहं ब्रवीमि।

निरपेक्षो न कर्तव्यो भृत्यैः स्वामी कदा चन।
निरपेक्षं प्रभुं कृत्वा भृत्यः स्याद्दधिकर्णवत् ॥

VIII. IX.

कस्मिंश्चित्तरौ वायसदंपती निवसतः। तयोश्चापत्यानि त-